



## Arrest

**nr. 343 749 van 27 maart 2026**  
**in de zaak RvV X / IX**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat S. TRUYENS  
Mechelsesteenweg 127 A bus 1b  
2018 ANTWERPEN

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,  
thans de minister van Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2024 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 februari 2026.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 maart 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Ook op 6 maart 2020 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwierp bij arrest nr. 240 811 van 14 september 2020.

Op 17 mei 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing stelde verzoeker geen beroep in bij de Raad.

Ook op 17 mei 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):*

*naam: K.*

*voornaam: B.*

*geboortedatum: (...) 1962*

*geboorteplaats: Prus- djakovica*

*nationaliteit: Kosovo*

*In voorkomend geval, alias: K., B. °(...) 1962 Servië; K. B. °(...) 1962 Albanië*

*wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).*

*Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.*

*De beslissing tot verwijdering van 17.05.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING**

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

*1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.*

*Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofstad Elsene op 15.08.2006 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van zwartwerk.*

*Betrokkenen werd op 16.05.2024 door PZ Rupel, RVA, RIZIV, RSZ betrappt op feiten van zwartwerk als buschauffeur. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit om deze beroepsactiviteiten te mogen uitvoeren. (PV zwartwerk zal later worden opgemaakt door de deelnemende diensten zijnde RVA/RIZIV/RSZ).*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.*

*Betrokkene verklaart dat in zijn hoorrecht dd. 16.05.2024 dat hij één dochter heeft in België die ondertussen de Belgische nationaliteit heeft gekregen. Uit het administratief dossier blijkt ook dat hij een zoon heeft in België met de Belgische nationaliteit. Beide kinderen zijn meerderjarig.*

*Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan, ook uit het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid.*

*Het feit dat familieleden van betrokkene de Belgische nationaliteit hebben verkregen en in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het deze familieleden.*

*Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van deze familieleden.*

*Betrokkene verklaart dat hij niet terug wilt naar Albanië omdat het in België beter is dan in Albanië. Betrokkene diende op 30.12.1998 een eerste verzoek om internationale bescherming. Op 23.10.2000 oordeelde het CGVS dat betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming ongegrond was. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad Van State dd. 26.06.2003 bij arrest nr. 120 985.*

*Op 13.12.2002 diende betrokkene een machtiging tot verblijf in overeenkomstig art. 9 alinea 3 van de Vreemdelingenwet. Op 17.11.2010 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanvraag zonder voorwerp is komen te vallen.*

*Op 16.03.2015 diende de betrokkene een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 27.03.2015 oordeelde het CGVS dat betrokkene niet in aanmerking kwam als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch dat hij in aanmerking kwam voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststelling van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.*

*Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1 In zijn synthesememorie voert verzoeker in een enig middel de schending aan van de artikelen 74/11, §1, tweede lid, 1°; 74/13 en 74/14, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 6 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn enig middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

*“Doordat:*

*- Verwerende partij substantiële vormen aan haar laars lapt en haar macht overschrijdt door een inreisverbod op te leggen wanneer kennelijk niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden hiervoor;*

*- Verwerende partij bij de bestreden beslissing heeft vastgesteld dat er sprake is van een risico op onderduiken, conform artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoekende partij, zonder dat de DVZ bij deze vaststelling van dit risico een individueel onderzoek naar het privé- en gezinsleven van verzoekende partij heeft uitgevoerd.*

*- Verwerende partij bij haar motivatie het vermoeden van onschuld van verzoekende partij buiten beschouwing laat.*

*Terwijl:*

*- Verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod de plicht heeft om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten en na te gaan of er voldaan is aan de wettelijke en substantiële voorwaarden; en*

*- Verwerende partij bij de vaststelling van een risico op onderduiken een individueel onderzoek dient uit te voeren naar het gezinsleven, de gezondheidstoestand, de leeftijd de persoonlijkheid en het gedrag van de betrokkene (Zie: RvV nr. 201 920 van 29 maart 2018, Stuk 6).*

**1.2. EERSTE ONDERDEEL: GEEN WETTELIJKE REDENEN OM GEEN TERMIJN VOOR VRIJWILLIG VERTREK TE VOORZIEN ZOALS BEPAALD IN ARTIKEL 74/14 VV.**

23. Zoals blijkt uit Stuk 2 en hierboven werd uiteengezet ging verwerende partij over tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn voor het vrijwillig vertrek omwille van twee redenen:

*- Artikel 74/14, §3, 1° Vw.: 74/14, §3, 1° Vw er bestaat een risico op onderduiken; en*

*- Artikel 74/14, §3, 3° Vw.: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

1.2.a. *Er is geen sprake van een risico op onderduiken*

24. *Het risico op onderduiken, zoals bepaald in artikel 74/14, §3, 1° Vw., kan volgens de memorie van toelichting van de Vreemdelingenwet als volgt worden omschreven: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt".*

25. *Artikel 1, §2 Vw. bevat elf objectieve criteria om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen, waarvan de volgende vier door de verwerende partij werden gebruikt bij de bestreden beslissing om een risico op onderduiken in hoofde van verwerende partij vast te stellen:*

*o "1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;"*

*o "2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;"*

*o "3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;"*

*o "8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;"*

26. *De motivatie die verwerende partij verder bij de vaststelling van een risico op onderduiken gebruikt, kan in geen geval worden gevolgd en getuigt van het feit dat de vaststelling bij deze bijlage 13 septies (stuk 2) zonder de nodige zorg en grondigheid is opgesteld.*

27. *Verwerende partij stelt vast dat er aan het criterium van artikel 1, §2, 1° Vw. voldaan is, omdat verzoekende partij sinds 2020 geen maatregelen heeft genomen om zijn verblijf in België te regulariseren. Deze stelling gaat echter voorbij aan het feit dat verzoekende partij op 30 december 1998 een eerste verzoek om internationale bescherming, op 13 december 2002 een verzoek tot machtiging tot verblijf en op 16 maart 2015 een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dit gegeven wordt ook door verwerende partij erkend en in de tekst van de bijlage 13 septies geschreven. Er kan dus niet worden beweerd dat verzoekende partij op geen enkele wijze inspanningen zou hebben geleverd om zijn verblijf in België te regulariseren.*

28. *Evenzeer komt verwerende partij tot de conclusie dat aan het criterium van artikel 1, §2, 2° Vw. voldaan zou zijn omdat verzoekende partij "gebruik maakt van meerdere identiteiten", doordat verzoekende partij zich zou hebben voorgedaan met zowel de Servische als de Albanese nationaliteit. Deze stelling van verwerende partij kan niet serieus worden genomen. Dat verzoekende partij bij de Belgische autoriteiten de stempel van zowel Serviër, Albanees als Kosovaar heeft gekregen heeft alles te maken met de moeilijke internationale betrekkingen tussen de Republiek Servië en de Republiek Albanië en de gruwelijke oorlog die daar rond de millenniumwisseling aan de gang was. Zo werd de republiek Kosovo pas in 2008 door België als een onafhankelijk staat erkend. Verzoekende partij heeft de Albanese nationaliteit, maar wordt omwille van internationaalrechtelijke redenen in België als Kosovaar aanzien. De stelling en het verwijt dat verzoekende partij valse documenten zou hebben gebruikt of fraude zou hebben gepleegd getuigt van een bijzondere ongevoeligheid voor de moeilijke omstandigheden die verzoekende partij heeft ondervonden bij het vluchten uit zijn geboorteland en de administratieve complicaties die gepaard gingen met de onafhankelijkheid van Kosovo en waarvan de etnische Albanese het slachtoffer waren.*

29. *De stelling van verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat het gebruik van meerdere identiteiten wel ten laste moet worden genomen van verzoekende partij, omdat verzoekende partij "immers zelf de verblijfsaanvragen indiende en zelf zijn nationaliteit opgaf" mist feitelijke grondslag. Verwerende partij levert geen bewijs aan dat verzoekende partij bewust verschillende nationaliteiten heeft opgegeven, noch dat hieraan enige intentie tot fraude ten grondslag lag.*

30. Er kan in hoofde van verwerende partij niet worden volgehouden dat verzoekende partij niet meewerkt met de Belgische overheden. Het feit dat verzoekende partij onmiddellijk na het ontvangen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2024 besloot om terug te keren naar Albanië is bewijs van het tegendeel. In haar nota met opmerkingen blijft verwerende partij voorhouden dat het vaststaat dat verzoekende partij niet heeft meegewerkt met de overheden. Het loutere feit dat verzoeker zich niet bij de gemeente heeft aangemeld binnen de termijn voorzien in artikel 5 Vw. vormt in geen geval een sluitend bewijs dat verzoekende partij niet coöpereerde met de overheden.

31. Ten slotte heeft verwerende partij nagelaten een individueel onderzoek uit te voeren om vast te stellen dat er effectief een risico op onderduiken in hoofde van verzoekende partij bestaat.

- In een precedent van 29 maart 2018 (zie stuk 6) besliste deze Raad dat de DVZ niet automatisch mag besluiten tot een risico op onderduiken omdat een of meer feiten van de lijst van artikel 1, §2 Vw. aanwezig zijn. Zo stelde deze Raad in dit arrest vast dat de DVZ bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene (artikel 74/13 Vw.).

- Verwerende partij heeft bij de beslissing van het opleggen van de bestreden beslissing op manifeeste wijze nagelaten een individueel onderzoek naar het gezinsleven, gezondheidstoestand, leeftijd, persoonlijkheid en gedrag van verzoekende partij uit te voeren. Dit onderzoek moet plaatsvinden op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

- Verwerende partij kon, op basis van de loutere vaststelling dat enkele criteria van artikel 1 §2 Vw. in theorie voldaan waren, onmogelijk vaststellen dat er in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

32. De bewering van verwerende partij in haar nota met opmerkingen, dat verwerende partij, bij het nemen van de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, wel een individueel onderzoek heeft uitgevoerd, mist feitelijke grondslag. Allerminst kan er uit de oppervlakkige motivatie en losstaande vaststellingen van verwerende partij in de Bijlage 13 septies op objectieve wijze worden afgeleid dat er in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op onderduiken bestaat.

33. Verzoekende partij laat gelden dat de vermeldingen in de bijlage 13 septies, die verwijzen naar de privésituatie en het persoonlijke leven van verzoekende partij geen betrekking hebben op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Deze motivatie kan bijgevolg geenszins worden gebruikt om voor te houden dat verwerende partij bij de vaststelling dat er een risico op ontduiken bestond, een individueel onderzoek heeft uitgevoerd.

34. Uit dit alles valt duidelijk af te leiden dat verwerende partij, op basis van de gegeven motivatie in Stuk 2, niet kon afleiden dat er in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken bestond.

1.2.b. Verzoekende partij is geen bedreiging voor de openbare orde

35. De tweede reden waarom verwerende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek heeft toegestaan aan verzoekende partij was omdat verzoekende partij "geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".

36. De enige staving die verwerende partij bij deze verregaande bewering geeft, is het feit dat verzoekende partij op 15 augustus 2019 aangehouden zou zijn geweest voor feiten met betrekking tot inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

37. Dergelijke bewering is opnieuw niet ernstig te nemen en laat eveneens uitschijnen dat de bestreden beslissing van verwerende partij in geen geval grondig en te goeder trouw kan zijn genomen.

38. Het feit dat verzoekende partij aangehouden zou zijn geweest gedurende een onderzoek naar bovenvermelde feiten betekent in geen geval dat de schuld in hoofde van verzoekende partij voor deze partijen bewezen is of vast zou staan.

39. Verzoekende partij werd nooit voor dergelijke feiten veroordeeld. De bewering van verwerende partij dat verzoekende partij hierdoor een bedreiging voor de openbare orde zou uitmaken, maakt een schending uit van het vermoeden van onschuld in hoofde van verzoekende partij. Dit vermoeden van onschuld wordt gewaarborgd door artikel 6, tweede lid EVRM. Dit vermoeden van onschuld maakt een universeel mensenrecht uit, dat evenzeer toekomt aan een persoon zonder geldige verblijfsdocumenten.

40. Verwerende partij verwijst bij de vaststelling dat verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde enkel naar een beslissing van de onderzoekrecht om verzoekende partij aan te houden. Het feit dat verwerende partij een discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft om beslissing te nemen inzake vreemdelingenzaken, verhindert niet dat verwerende partij haar beslissing afdoende dient te motiveren, zonder alleen te verwijzen naar losstaande feiten die niet gepaard gaan met de noodzakelijke context. Daar verwerende partij niet gebonden is door een vaststelling van de onderzoeksrechter (RvV nr. 273 516 van 31 mei 2022), en evenmin een eigen onderzoek heeft verricht, kon deze er niet objectief vanuit gaan dat verzoekende partij een bedreiging voor de openbare orde uitmaakt. Verzoekende partij wijst erop dat verwerende partij in geen enkele mate motiveert dat er aanwijzingen zijn van de schuld van verzoekende partij, noch dat de dreiging naar de openbare orde in hoofde van verzoekende partij reëel en/of actueel zou zijn.

41. Op basis van deze gebrekkige motivatie kon verwerende partij onmogelijk vaststellen dat verzoekende partij in België een bedreiging voor de openbare orde vormt.

### 1.3. TWEDE ONDERDEEL: GEEN WETTELIJKE REDENEN OM BESTREDEN BESLISSING (INREISVERBOD) OP TE LEGGEN KRACHTENS 74/11, §1, TWEDE LID VW.

42. In het eerste onderdeel werd uitgebreid uiteengezet waarom de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek te voorzien bij het bevel om het grondgebied te verlaten in geen geval correct gemotiveerd is en nooit door verwerende partij had mogen worden genomen.

43. Aangezien bovenstaande de enige motivering uitmaakt voor het opleggen van het inreisverbod van twee jaar (zie Stuk 1) aan verzoekende partij, is ook deze laatste beslissing foutief genomen door verwerende partij.

44. De stelling van verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk moet worden verklaard, omdat de kritiek van verzoekende partij gericht is op het bevel om het grondgebied te verlaten, kan niet worden gevolgd, daar de motivering van het inreisverbod in de bestreden beslissing noodzakelijk steunt op de motivatie die werd gegeven om geen termijn voor vrijwillig vertrek te voorzien. Het opleggen van het inreisverbod maakt wel degelijk een afzonderlijke beslissing uit die door verwerende partij afdoende gemotiveerd moet worden, en waarvoor voldaan moet zijn aan de wettelijke voorwaarden van artikel 74/11, §1, tweede lid Vw.

### 1.4. CONCLUSIE: BESTREDEN BESLISSING MOET WORDEN Vernietigd.

45. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor twee (2) jaar voor het volledige Schengengebied voldoet niet aan de wettelijke voorwaarden van artikel 74/11, §1, tweede lid Sw., artikel 74/13 Sw. en artikel 74/14, §3 Vw. Alsook maakt de beslissing een schending uit van artikel 6, tweede lid EVRM, in zoverre deze het recht op het vermoeden van onschuld van verzoekende partij schendt. Ten slotte is verwerende partij bij het opleggen van de bestreden beslissing tekortgekomen aan haar zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

2.2 In casu nam de gemachtigde op 17 mei 2024 enerzijds een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en anderzijds een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies). Verzoeker verklaart dat hij op 25 mei 2024 is teruggekeerd naar Albanië. Hij stelde geen beroep in tegen de bijlage 13septies van 17 mei 2024.

In het voorliggende verzoekschrift – dat is gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 17 mei 2024 – ontwikkelt verzoeker in een eerste middelonderdeel een betoog waarom het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van dezelfde datum, onwettig is. In een tweede middelonderdeel zet verzoeker uiteen dat het bestreden inreisverbod is gebaseerd op de voormelde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en deze dus eveneens onwettig is.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing en die van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van dezelfde datum, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verzoeker betoogt in de eerste plaats dat verweerder op 17 mei 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft genomen waarbij hij geen termijn voor vrijwillig vertrek heeft toegestaan omdat er in zijn hoofd een risico op onderduiken bestaat en omdat hij een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Verzoeker zet in een uitgebreid betoog uiteen waarom er in casu geen risico op onderduiken bestaat en waarom hij evenmin een gevaar voor de openbare orde vormt. Volgens verzoeker is er dan ook sprake van een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Zoals verweerder terecht aanvoert in zijn nota met opmerkingen, is deze kritiek van verzoeker gericht tegen het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering die op dezelfde dag als het bestreden inreisverbod werd genomen. Echter vormt deze beslissing niet het voorwerp van de huidige procedure. De vordering tot nietigverklaring die verzoeker heeft ingediend is immers gericht tegen het inreisverbod van 17 mei 2024. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van dezelfde datum. Verweerder moet worden bijgetreden waar hij in zijn nota met opmerkingen repliceert dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing, niet op ontvankelijke wijze kunnen worden aangevoerd. In dat opzicht kan tevens dienstig worden verwezen naar arrest nr. 240 811 van de Raad van 14 september 2020, waarbij het beroep van verzoeker tegen het vorige inreisverbod werd verworpen:

*“In haar verzoekschrift bekritiseert verzoekende partij het feit dat haar op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek omwille van een risico op onderduiken werd gegeven. Deze bepaling heeft evenwel betrekking op verwijderingsbeslissingen. Met andere woorden, indien verzoekende partij zich tegen het ontbreken van een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten wil verzetten, dan komt het haar toe om het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen beroep heeft ingediend inzake het bevel van 6 maart 2020. Het bevel is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Het maakt geen voorwerp uit van onderhavig verzoekschrift en verzoekende partij kan dan ook geenszins op ontvankelijke wijze middelen opwerpen die betrekking hebben op motieven die verband houden met het bevel van 6 maart 2020. Het eerste onderdeel van het middel, met daarin de aangevoerde schending van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, is dan ook niet dienstig. Het gegeven dat in het inreisverbod de motieven uit het bevel inzake het risico op onderduiken opnieuw worden opgenomen doet daaraan geen afbreuk: ze zijn immers overtuigend.”*

Deze beoordeling vindt evenzeer in casu toepassing: verzoeker heeft geen beroep ingediend tegen het bevel van 17 mei 2024, hetgeen zich aldus definitief in het rechtsverkeer bevindt. Deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van de onderhavige beroepsprocedure. Verzoeker kan dan ook niet op ontvankelijke wijze enig middel ten aanzien van het bevel van 17 mei 2024 opwerpen.

Verzoeker zet in zijn synthesememorie uiteen dat zijn eerste middelonderdeel wel degelijk op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd aangezien de motieven van het bestreden inreisverbod noodzakelijkerwijze steunen op de motieven van het bevel van 17 mei 2024. Dit betoog doet geen afbreuk aan de vaststelling dat indien verzoeker zich tegen het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek had willen verzetten, hij een schorsings- en/of annulatieberoep tegen het bevel van 17 mei 2024 had kunnen indienen. Hij heeft echter nagelaten dit te doen, ook al had hij kennis van het feit dat het bestreden inreisverbod is gebaseerd op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Het betoog van verzoeker is dan ook niet dienstig.

Het eerste middelonderdeel, waarin verzoeker uiteenzet waarom het bevel van 17 mei 2024 waarbij hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan onwettig is, is bijgevolg onontvankelijk.

In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat de verwijzing naar het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek de enige motivering uitmaakt voor het opleggen van het bestreden inreisverbod. Daarom is volgens verzoeker ook het inreisverbod onwettig. Gelet op de bovenstaande bespreking en het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 17 mei 2024 zich inmiddels definitief in het rechtsverkeer bevindt, kan verzoeker niet worden bijgetreden. Hij ontwikkelt immers geen enkel inhoudelijk middel ten aanzien van de concrete motieven van de huidige bestreden beslissing, die

geen uitstaan hebben met het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 17 mei 2024.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN